

Paladín

Ticho. Všude klid. Nic nenaznačovalo, že by se v okamžiku měl Rengarův život změnit. Paladin pozoroval zář, která vycházela z magické bariéry. Její světlo ozařovalo místo výměny tak, že to skoro vypadalo jak by byl den, a přitom bylo už dlouho po půlnoci. Rengar se zadíval na jezero pod konstrukcí, kterou svázeli dolů zboží pro Starý tábor. Byl už unavený a čekal na změnu stráže. Najednou zaslechl šelest v nedalekém křoví. Rengar byl ale klidný. Pomalu se otočil a přišel k zeleni, ze které vycházel onen zvuk. Nic.

„Asi jen vítr,” pomyslel si.

Krok po kroku se začal vracet na místo, kde stál původně, aby pokračoval ve službě. Zase ten šelest. Tentokráte blíž. Přibližovalo se to tak rychle, jak se smrt přibližuje ke starci. Nestihl se otočit. Něco, nebo někdo mu zasadil obrovskou ránu do týlu hlavy. Rengar měl ale na sobě paladinskou zbroj, která většinu útoku zadržela, a také to nebyl žádný budižkničemu. Konec konců to byl královský paladin. Ale stejně ho rána srazila na kolena. Před očima se mu zamželo. Dokázal se ale vyhnout druhé ráně, kterou by zcela jistě nevydržel. Podíval se na svého soka, ale nedokázal poznat o koho jde. Byl stále otřesený z prvního úderu. Před Rengarem se objevila postava, která na sobě měla vyšívanou koženou zbroj. Nebylo mu vidět do tváře. Měl ji zahalenou šátkem. Rengar tasil meč. Rozšířil svůj postoj. Meč držel v pravé ruce dál od sebe v mírném náklonu směrem dolů. Nohu tlačil do země kolem něj, aby měl silnější rozmach a mohl do rány dát větší sílu. Všechno to ale dělal automatický. Bez přemýšlení. Výsledek roků tréninku v kasárnách města Khorinis. Ještě stále se nevzpamatoval. Rival se ale ukázal být proradným protivníkem. Věděl, že paladina v přímém souboji neporazí, i když byl omráčen. Rychle se sehnul a do hrsti nabral hlínu, kterou v okamžiku hodil do zamřazených očí paladina. Ten, než dokázal dostat z očí prach, ucítil jak se mu země ztrácí pod nohama. Druhá rána už splnila účel a paladin padal do propasti pod ním. Jezero, na které se před malou chvílkou díval, mu zachránilo život.

***

Světlo. To probudilo Rengara z dlouhého spánku. Pomalu se vše začalo rozjasňovat. Paladin se rozhlížel po chatrči, ve které byl. Přemýšlel, jak se sem dostal. Z venku chatrče slyšel zvuk, který připomínal jakoby někdo sekal dříví.

„Možná se něco dozvím venku,” pomyslel si a pokusil se vstát z postele. Celé tělo ho bolelo. Zdálo se mu, jakoby ho za nohy držely Beliárovvy přízraky. Podařilo se mu vstát a pomalu se dobelhal ke dubovým dveřím. Okolo chatrče se táhl dlouhý les. Na levé straně ode dveří byl malý kamenný oltář, na kterém ležel rozpáraný vlk. Kolem něj svíčky a skřetí list.

„Konečně jsi vzůru,” řekl muž, který sekal dřevo. Byl oblečen v dlouhé tunice, která byla udělaná z kožešin mnoha zvířat. Přes hlavu měl přehozenou hlavu jelena i s paroží. Muž byl menšího vzrůstu. Byl starší. Nasvědčoval tomu dlouhý šedivý plnovous. „Čekal jsem, až se probudíš.”

„Kde to jsem a jak dlouho už jsem tady?” zeptal se Rengar.

„Jsi v kolonii, příteli. V trestanecké. Shodili tě sem před pár dny. Když jsem tě našel vedle toho jezera, tak soudě podle tvé rány na obličejí už jsi tam nějaký čas ležel. Měl jsi štěstí, že jsem tě našel. Jinak by tě teď asi ohlodávali mrchožrouti a krysokrti a ty bys už nebyl. Pokud to chceš vědět přesně, tak jsme poblíž Starého tábora,” odpověděl neznámý muž.

„Kolonie... jo... už jsi vzpomínám. A kdo jsi ty? Jsi nějaký hraničář?” Zeptal se paladin muže.

„Hraničář? Ne, ti tady nejsou. Tady je jenom sebranka hrdlořezů a zločinců. A pak jsem tady já,” řekl postarší muž.

„Nemluv v hádankách starče. Na to nemám náladu. Prostě mi řekni kdo jsi,” řekl Rengar otráveně.

„Jmenuji si Eldric a jsem druid,” odpověděl.

„Druid? Ty sem ale neposíláme. Tady jsou jenom mágové. Ale druidi... o tom nic nevím,” řekl zmateně Rengar.

„My... kdo my?” zeptal se druid.

„Paladini,” odpověděl.

„Nevědli jsme, že jsi paladin. A ani si tím nejsem jist, ale pro jistotu to nikomu tady neříkej. Lidi pod tou modrou kopulí nemají ty na vnějším světě moc v lásce. Zejména královskou gardu. Koneckonců většina z trestanců je zde kvůli nim,” pronesl Eldric.

„Díky za radu. Ale z toho co říkáš, tak asi nevíš, kde je moje výbava,“ řekl otráveně paladin. Myslel si totiž, že Eldric bude o jeho zbroji a meči vědět.

„To skutečně nevím, ale být tebou poptal bych se v Starém táboře. Je tam jeden chlapík jménem Diego. Ten by ti mohl pomoci z tvou zatoulanou výbavou,“ pronesl druid „jediné co bych ti mohl dát je starý meč. Není to moc, ale aspoň něco pro začátek.“

„Díky druide, bude to muset stačit. Diego říkáš. Dobrá poptám se. Zatím se měj druide,“ řekl Rengar. Vzal meč z tmavé dřevěné truhly, nic neříkajíc si chvíli odpočinul, a poté se vydal směrem ke Starému táboru.

***

Tábor. Dřevěná palisáda a kolem ní vykopaný příkop. Za palisádou se tyčí jedna věž a pár budov z červenými střechami. Sídlo rudobaronů a mágů ohně. Rengar pár z nich znal. Doufal, že ho ale nikdo nepozná. Koneckonců, některé pomáhal zatýkat. Pomalu se blížil k bráně. Cestou zahlédl dva kopáče, kteří posedávali u ohniště nedaleko tábora a hráli na loutnu a opékali si mrchožrouta. Rengar pokračoval směrem k hlavní bráně. Před ní stáli dva strážci v obnošené zbroji.

„A kam si myslíš, že jako jdeš?“ Zeptal se strážce z hustým knírem pod nosem. Rengar se podíval na strážce brány a řekl „A kam to vypadá, že asi jdu? Do tábora přece. Mám tady hledat člověka jménem Diego.“ Strážce neřekl nic jenom se mu dlouze přihlížel. Pak jen kývl hlavou a pustil Rengara dovnitř.

„Hlavně žádný problémy,“ ozval se druhý strážce. Rengar byl ale už uvnitř.

Diego jako obvykle posedával na lavičce u své chatky při vchodu do hradu. Měl na sobě červenou zbroj a na zádech nosil dlouhý luk. Diego si všiml, že se na něj dívá nějaký muž. Tvář se mu zdála povědomá, ale nedokázal si vybavit, odkud by mohl onoho muže znát. Rengar se přiblížil ke stínovi a řekl:

„Zdravím tě, Diego. Je to už dlouho, co jsme se naposledy viděli.“

„Musíš mi připomenout kde to bylo. Musíš pochopit, že jsem tady už dlouho a tebe jsem tady ještě neviděl, takže jsi tu nově. A lidi mimo bariéru si už moc nepamatuju. Kromě... no...“

„Kromě Gerbrandta?“ řekl Rengar a usmál se. Diego se mírně zamračil a chvíli se něj nedůvěřivě díval. Přemýšlel a pak pronesl:

„Pojď se mnou. Myslím, že si máme hodně o čem povídat.“

***

Rengar a Diego seděli na proti sobě v opuštěné chatrči blízko druhé brány. Ve vzduchu úpěl pach nedůvěry, ale i zvědavosti. Z Diegova výrazu se dalo usoudit, že je znepokojen znalostí Rengara o onom člověku. Rengar byl klidný. Nepohnul ani brvou. Diego byl první, který prolomil zvuk ticha:

„Takže... Co víš o Gerbrandtovi?“

„Vím toho docela dost. Vím, že jsi tady kvůli němu. Byl jsem proti tomu, aby tě sem poslali, ale nemohl jsem nic dělat. O tom rozhodoval Lord Hagen. Po tom podvodu co ten všivák předvedl, jsem se rozhodl, že si na něho posvítím. Před pár týdny jsem ho trochu skřípnul, protože jsem objevil jeho tajné obchody. Ale neměl jsem důkazy, abych s tím šel za Andrém nebo Hagenem. Takže jsem pátral dál, ale bohužel mi to maník z palicí překazil a shodil mě sem,“ vysvětloval Rengar.

„Takže jsi paladin. Zřejmě proto se mi zdáš tak povědomý. A jak si se ocitl na místě výměny? Co si pamatuju, tak tam posílali chlapy skoro za trest,“ doptával se Diego.

„Vlasně ani nevím. Převeleli mně tam teprve nedávno,“ odvětil Rengar.

„Takže abych to shrnul. Došlápněš si na Gerbrandta, a o chvíli později si převelený na místo výměny a tam tě nějaký chlápek uklidí na místo, odkud není úniku. I idiot by v tomhle viděl spojitost,“ řekl ironicky Diego.

„Tak ty si myslíš...hmm... to dává smysl,“ řekl Rengar

„Jo chlapče, to je jistý. Každopádně se už na to můžeš rovnou vykašlat, protože odsud není úniku. Proto by sis měl zvyknout na to, že se nepomstíš. Tak jako já. Proto ti radím, připoj se k nějakému táboru tady, a žij jak nejlíp ti to půjde. Ale napřed si sežeň nějakou zbraň. S touhle ohavností nemůžeš chodit po kolonii,“ promluvil Diego. Rengar přikývl a zeptal se:

„Nevíš náhodou o někom, kdo nedávno přišel k vlastnictví jednoho meče. Byl to paladinský meč vykovaný z rudy. Shodou okolností jsem ztratil i zbroj, ale předpokládám, že ta už bude dávno roztavena na něco jiného.“

Diego se zamyslel a po chvíli řekl:

„O zbroji nic nevím, ale meč, která popisuješ před nedávnem přinesl do města bandita jménem Mordrag a prodal ho Scattymu. Ten ho nabízí za vítězství v aréně proti Gor na Tharovi. Je to templář z bratrstva. Ani Kharim, žoldák z Nového tábora, s nim nechce bojovat. Thar totiž bojuje jenom na život a na smrt.“

„Takže, když se utkám s Gor na Tharem a vyřídím ho, tak získám svůj meč zpátky. To by pro mně nemělo být tak těžké,“ pronesl hrdě Rengar.

„Nebud' hlupák, možná jsi paladin, ale z touhle zbraní nepřemůžeš ani kulhavého mrchožrouta, natož pak trénovaného templáře s obouručním mečem,“ řekl Diego „ale možná bych ti mohl pomoci. Vidíš, za porážení toho sektáře, je i odměna ve výši 300 kousků rudy. Já ti velkoryse půjčím na meč, který si koupíš u Fiska, a ty mi pak na oplátku dáš tu odměnu. Platí?“

Rengar se usmál na Diega a souhlasil. Hned se sebrali a Rengar si u Fiska koupil, ten nejlepší jednoruční meč, který měl obchodník u sebe.

***

Aréna byla dost velká. Z písku byl cítit pach krve mužů, kteří položili život pro zábavu kopáčů, strážců a rudobaronů. Před vchodem do arény bylo malé ohniště, u kterého často posedávali bojovníci, a také bruska na meč, aby si mohli zápasníci své zbraně naostřit a udržet v dobrém stavu. Vedle pak byla chatka, ve které bydlel Scatty. Holohlavý stín, který organizoval zápasy a představení v aréně. Posedával, jak to měl ve zvyku, na lavičce před arénou.

„Ty jsi Scatty?“ zeptal se paladin. Scatty se podíval na muže a zamračil se.

„Záleží, kdo se ptá,“ odpověděl tónem, ze kterého byla zřetelně cítit nedůvěra. Což uvnitř bariéry nebylo divné. Tady skoro nikdo nedůvěřoval nikomu.

„Jmenuji se Rengar a rád bych se zúčastnil souboje v aréně. Posílá mě Diego.“

„Rengar, kterého posílá Diego. V pořádku. Nejdřív ti ale vysvětlím pravidla soubojů. Pravidlo číslo jedna, vždycky...“ nestačil dopovědět.

„Ušetři mě těch zbytečností, přišel jsem si pro toho sektáře,“ odsekl Rengar. Scattyho to zarazilo. Chvilí hleděl na paladina, nic neříkajíc. Dlouho už nikdo válečníka z bratrstva nevyzval. Když konečně chtěl promluvit, ozval se nepříjemný hlas:

„Přijímám. Ve jménu Spáče, udělím ti lekci, na kterou do smrti nezapomeneš.“

***

Zem byla rudá od předchozích soubojů. Na proti sobě stáli dva bojovníci, kteří byli připravení na smrt. Oba klečeli. Vzdávali čest svým bohům. Rengar se modlil k Innosovi, aby provázela jeho meč. Gor na Thar se podíval na Rengara a pronesl:

„Ať je Spáč s tebou.“

Na ochozech kolem arény se sešli davy lidí. Byl mezi nimi i Diego a vážený člen stráže Thorus, který obvykle strážil vchod do hradu. Scatty mávl rukou na znamení začátku souboje.

Gor na Thar se rozběhl proti stále klečícímu na jednom kolenu paladinovi. Ocelová čepel obouručního meče templáře se bleskurychle blížila k nechráněné hlavě Rengara. Ten ale na poslední chvíli odskočil a tasil svůj meč. Rengar na nic nečekal. Odrazil se od pravé nohy a velmi svižně se přiblížil ke svému rivalovi. Útok vedl na nohu, jelikož zbytek těla byl chráněn těžkou templářskou zbrojí, kterou se mohl pyšnit jen málo kdo. Sek ale nebyl úspěšný. Sektář velmi rychle uskočil nohou a rozmáchl se mečem směrem k tělu paladina. Reflex Rengara byl ale rychlejší. Stihl úder mečem zablokovat širokou částí čepele své zbraně a okamžitě zaútočil na hlavu protivníka tupou spodní částí meče. Úspěch. Templář byl sražen na zem. Rengar poslal svou čepel směrem k sokovi, ale ten se stihl odkutálet na levou stranu a přitom podkopl paladina. Diváci šileli nadšením. Dlouho neviděli takový souboj dvou rovnocenných soupeřů. Gor na Thar nechal Rengara aby se postavil. Rengar se opřel o svůj meč a vzpřimil se. Jeho dech byl čím dál těžší. Templář vypadal odpočatě, jako kdyby celý den ležel v posteli. Rengar uchopil meč do obou rukou. A rozkročil se. Ruce měl vysoko. Templář měl podobný postoj. Paladin se ale na poslední chvíli rozhodl, že meč uchopí čepelí směrem k nebi a nohy dá blíž k sobě. Sektář zůstal ve stejné poloze. Rengar čekal na Tharův tah. Ten, dle očekávání, zaútočil jako první. Meč mířil na hlavu unaveného paladina. Znenadání se Rengar odrazil a sjel po kolenech za svého protivníka a svůj meč mu zarazil do zadní části nechráněné nohy. Templář zaúpěl bolestí. Neudržel se na nohou a upadl na kolena. Rengar nečekal na nic. Věděl, že tohle je jeho chvíle. Jedním tahem vyrval meč z zakrvavené nohy, a sekem z otočky vedl tah mečem na hlavu soupeře. Čepel zasvištěla. Dav utichl. Hlava se kutálela směrem od těla a na maso ze spodu hlavy se lepil prach a písek arény.

Ticho prolomil jásot lidí, kteří byli jistě potěšení tím, co viděli. Rengar klekl před mrtvolou templáře, a na znamení úcty položil zbraň, jež ukončila život jeho soka, vedle bezduchého těla. Poté se zvedl a šel za Scattym pro svou odměnu. Ten mu složil poklonu, a předal mu pouze meč a řekl: „Diego už mi řekl o vaší dohodě. Nemusíš se bát, Diego má to, co mu patří.” Rengar kývl hlavou a měl se k odchodu, když tu ho náhle zastavila něčí ruka na rameni. Ten někdo byl Thorus. Vysoký snědý strážce ve stříbrné zbroji se na Rengara podíval a pravil: „Zastav se u mně, až pujdeš kolem hradní části. Někdo jako ty by se nám hodil.”

***

Diego a Rengar odpočívali při ohništi před hlavní bránou.

„Jsem rád, že si se k nám přidal,” řekl nadšeně Diego „myslím, že toho rozhodnutí nebudeš litovat.”

„Uvidíme, každopádně z tohoto místa se už asi nikdy nevrátím zpět mimo bariéru,” odpověděl trochu zklamaně Rengar.

„Nevěš hlavu kamaráde, určitě tady budeš mít co dělat po zbytek svých dnů,” pronesl Diego usmívajíc se.

„Možná. Možná to tady zas tak hrozný nebude,” řekl Rengar a vytáhl si kousek syrového masa, který pozvolna začal opékat.

„To nebude,” odvětil Diego.